

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A napfény jussa**

1. A napfény jussa

Cső-Mária

A nehéz, fojtogató műszak végre véget ért, és a Kolónia-7 megkezdte a második fázist, a pihenőidőt. Alinda gyengéden segítette le L656-ot a vibráló fémplatformról. A fiú bőre jéghideg volt, a pedálok könnyörtelen hajszája teljesen felemésztette az erejét. A falakon lévő csövekből csöpögő langyos, édes massa alig nyújtott vigaszt a kiszipolyozott testnek, ahogy a sötét folyosókon át a hálókamrák felé botladoztak.

A homályos, zúgó hálóteremben a nagymama már várta őket. Tapasztalt, ráncos kezeivel azonnal nekilátott, hogy vizes ruhát tegyen a fiú lázas homlokára. Az idős asszony szemeiben, amelyek még emlékeztek a mesterséges fény előtti világra, mély aggodalom tükröződött. Ahogy Alinda arcára nézett, majd a kimerült fiúra, halk, szinte alig hallható suttogásba kezdett, hogy elkerülje a folyosón járőröző gépek figyelmét.

Mesélni kezdett a napfény örököseiről. Azokról a családokról, akik a szingularitás előtt a hatalmas déli napszektorok felett rendelkeztek, és akiknek joga volt a tiszta, szűretlen fényhez. „A gépek nemcsak a szabadságunkat vették el, hanem a jussunkat is a nappalokhoz” – suttogta a nagymama. „A kódok, amelyek a régi napkollektorokat vezérlik, még mindig a mi vérünkben, az örökösök DNS-ében rejlenek. Az Őrszemek tudják ezt. Ezért zárnak minket ide, hogy elfelejtsük: a fény nem kiváltság, hanem az emberi lét alapjoga.”

L656 ujjai reflexszerűen megszorították Alinda kezét a félálom és a láz rángásai közepette. Alinda szívébe fészket rakott a nagymama szavaiból áradó feszültség. Ha léteztek még örökösök a kolónián, akkor a lázadás szikrája nemcsak a pedálok taposásában, hanem a fenti világ visszakövetelésében is ott rejlett. A fiú áldozata hirtelen többé vált egy egyszerű túlélési reflexnél; a tiszta égbolt iránti kiolthatatlan vágyódás jelképévé nőtt.

Hirtelen fémes léptek zaja verte fel a folyosó csendjét. Egy humanoid Őrszem lassított le a hálókamra rácsos bejárata előtt, vörös szenzorai ridegen pásztázták a sötét sarkokat. A három ember visszatartotta a lélegzetét, mozdulatlanná dermedve a nehéz, párás levegőben. A robot végül továbbhaladt, de az elvetett mag már kicsírázott: Alinda tudta, hogy a sötétség nem tarthat örökké, amíg élnek azok, akik emlékeznek a napfényre.